

Hanna Velling
Kesälaineita

KAMPAAMO TORIN LAIDALLA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Copyright © Hanna Velling ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Teos on saanut tukea Otavan Kirjasäätiöltä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52443-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Hanami ei ylettynyt täydessä kukoistuksessaan Hakaniemeen. Se ei Kirsikkaa haitannut. Tässäkin karun kauniissa kaupunginosassa oli urbaania maisemaa haastavilla puistoalueilla ja vanhojen kivi-talojen salaisilla sisäpihoilla puita, joiden pienet vaaleanpunaiset nuput kertoivat keväästä. Myös Cherry on Top -kampaamon sisäpihalla oli kirsikkapuu. Se muistutti Kirsikkaa hänen isoäidistään.

Kun Kirsikka oli vielä pieni tyttö, hän halusi aina viettää äitienpäivän isoäitinsä kanssa. Kirsikan oma äiti ei pistänyt sitä pahakseen, sillä hän käytti juhlapäivän mieluusti itsensä hemmotteluun, lähti päiväristeilylle Tallinnaan tai käpertyi sohvalla nurkkaan kirjaan syntyen. Äidille äitienpäivä oli vapaapäivä vanhemmuudesta.

Kirsikka ja isoäiti olivat tiivis parivaljakko ja toistensa hengenheimolaisia. Ikään kuin Kirsikan äiti olisi ollut vain välttämätön silta sukupolvien välillä. Silta, jonka ansiosta nämä kaksi saivat toisensa. Isoäiti ja pikku Kirsikka.

E erityisen hyvin Kirsikka muisti äitienpäivän, jolloin hän pääsi isoäidin kanssa eväretkelle paikkaan, jossa oli enemmän kukkivia puita kuin hän kykeni edes laskemaan. He levittivät huovan nurmikolle ja kaivoivat korista toinen toistaan ihanampia herkuja. Eväähän olivat tärkeintä retkessä. Voipaperikääreistä paljastui tonnikala-kananmunaleipiä ja kakkuviipaleita, joissa oli tahmeaa kuorrutusta päällä. Kirsikka nuoli kuorrutuksen pois

ennen kuin haukkasi kakkua. Isoäitiä se nauratti, mutta hän sanoi Kirsikalle, ettei niin saisi tehdä kenenkään muun seurassa. Kirsikka sai myös vadelmamehua, ja isoäiti nautti höyryävää kahvia termospullostaan.

Isoäiti oli ostanut herkut kotinsa viereisestä kahvilasta, sillä hänellä ei ollut aikaa leipoa tai muutenkaan laittaa ruokaa. Isoäiti oli parturi-kampaaja, ja se oli ehdottomasti upein ammatti ja merkityksellisin työ, jonka pieni Kirsikka tiesi.

Nyt Kirsikka odotti seuraavaa asiakasta saapuvaksi ja joi takahuoneessa pienen, nopean kahvin. Kuppi kädessään hän katsoi sisäpihan reipasta puuta, joka oli selvinnyt talven ailahtelevuudesta. Se alkoi jo puskea kukintojaan, pieniä vaaleanpunaisia hetken iloja. Niistä hetkistä piti ottaa kaikki irti.

Kirsikka oli nähnyt vuodesta toiseen kampaamon ikkunan heijastuksessa oman kuvansa mutta aina katsonut sen läpi. Nyt hän oli alkanut katsoa tuota keski-ikäistä naista uusin silmin. Alkanut nähdä ihmisen, jossa oli kosolti kerroksia, viisikymppisen naisen vuosirenkaita. Elettyä elämää sekä luonnetta, jossa oli sopivassa suhteessa lempeyttä ja lujuuutta. Näitä ominaisuuksia piti osata annostella tilanteen ja läsnä olevien ihmisten mukaan, ja piti myös ottaa huomioon, mitä tavoitteli ja mihin oli menossa. Mitä hakemassa. Aivan kuten värin ja hapetteen suhteessa toisiinsa, annostuksen määritteli päämäärä: mentiinkö kohti kes-toa vai kiiltoa.

LUKU 1

KEVÄTTÄ KUTREILLA

”Moi mutsi! Sulle on varmaan ok, että Vieno on täällä pari tuntia. Sain keikan vielä tähän iltapäivään”, Amos huikkasi ovelta ja talutti saporopäisen tyttärensä sisälle.

Ennen kuin Kirsikka ehti kissaa sanoa, Amos oli jo ripustanut Vienon välikausitakin naulakkoon ja suukottanut tytärtään hyvästiksi. Näin kävi yhä useammin, kun vuoroviikkovanhemmalla oli menoja tai töitä. Nykyisin Amos teki lähinnä muuttokeikkoja ja satunnaisesti muitakin urakkahommia. Kampaamo ei tietenkään ollut paras paikka touhukkaalle viisivuotiaalle, mutta niin Kirsikkakin oli kasvanut, isoäitinsä kampaamon takahuoneessa. Eikä Kirsikka voinut vastustaa suloista pojantytärtään. Hän oli joskus toivonut omaakin tytärtä, pientä siskoa Amokselle. Mutta hänen elämänsä oli mennyt niin kuin oli mennyt ja ollut täyttä ilman toista lastakin.

Kun Amos oli kertonut Camillan yllätysraskaudesta, Kirsikka oli aluksi ollut kauhuissaan. Hän olisi suonut pojalleen pitemmän nuoruuden ja vielä monta vapauden rikastamaa, huoletonta vuotta, varsinkin kun hän äitinä ja elämää kokeneena yksin-

huoltajana pystyi näkemään, ettei Amoksen liitto ollut vanhalle pohjalle rakennettu. Mutta kun Vieno syntyi, Kirsikka suorastaan kupli ihastusta ja ehdotonta rakkautta. Hän lupasi Amokselle, että olisi poikansa tukena, mitä ikinä tapahtuisi.

”Mummi, ihana kukka sulla! Saanko mä haistaa?” Vieno kysyi ja odottamatta vastausta riensi nuuhkimaan punaista ruusua, joka oli maljakossa kampaamon sivupöydällä.

”Sain sen isiltäsi äitienpäivänä. Munkin mielestä se on ihana. Oliko sulla kiva päivä mamman kanssa?” Kirsikka kysyi ja sai vastaukseksi nopean joon, kun tyttö mennä tohotti jo takahuoneeseen reppuineen.

Kirsikka oli luonut omat traditionsa äitienpäivään, koska oli voinut yksinhuoltajana niin tehdä. Hän tarjosi aina Amokselle lounaan jossain ravintolassa, jonka he olivat valinneet yhdessä. Näin he olivat tehneet siitä lähtien, kun Amos osasi pitää lusikkaa itse kädessä. Tänä vuonna paikaksi oli valikoitunut Kallion trendikkäimmäksi hehkutettu ravintola, jonne piti varata pöytä ajoissa. He olivat nauttineet paikan rennosta tunnelmasta ja runsaista annoksista. Kumpikaan heistä ei ollut varsinaisesti fine dining -tyyppiä. Ravintolaruoaan suhteen he arvostivat aterioita, jotka täyttivät vatsan ja jättivät mukavia makumuistoja.

Amoksella oli jo vuosia ollut tapana antaa äidilleen yksi punainen äitienpäiväruusu. Amos oli itse ehdottanut sitä pikku-poikana ja saanut valita Kirsikalle ruusun, jonka hinnan tämä pojan toiveesta vähensi viikkorahasta. Tavaksi oli muodostunut myös se, että seuraavana aamuna Kirsikka toi ruusun työpaikalleen, sillä hän vietti siellä enemmän aikaa kuin kotonaan. Kun veden vaihtoi joka toinen päivä ja leikkasi samalla uuden imupinnan terävällä veitsellä, ruusu saattoi kestää hehkeänä toista viikkoa. Kukista piti huolehtia niin kuin hiuksistakin.

Kirsikka pyrki leikkaamaan asiakkailleen hiusmalleja, joita nämä kykenivät myös itse ylläpitämään omassa arjessaan.

”Mummi, saanko ottaa keksin?” Vieno kysyi pienellä äänellä, jolle oli vaikea sanoa ei.

”Tietysti kulta. Oletko syönyt mitään päiväkodin jälkeen?”

”En. Me tultiin suoraan tänne.”

”Ok. Mä laitan sulle jotain purtavaa.”

Niinpä niin. Tilanne oli tuttu. Amos luotti, että kampaamon pikkuruisessa jääkaapissa olisi jotain tarjottavaa nälkäiselle lapselle. Omassa arjessaan Kirsikka ei ollut itsekään säännöllisen syömisen ja ruokaympyrän noudattamisen oppiäiti, pyramideista ja lautasmalleista puhumattakaan, mutta siitä hän oli tarkka, että jälkikasvulla oli vatsa täynnä. Tämä periaate ulottui myös lapsenlapsen. Hän loihti pikaisesti välipalaleivän ja hedelmätarjoilun takahuoneen pöydälle.

”Kun sä olet syönyt, voit puuhata jotain itseksesi. Muistathan sen säännön, että kun mummilla on asiakas, pitää olla hiljaa ja kiltisti?”

”Joo”, Vieno vastasi vakuuttavasti ja tapitti mummia isoilla silmillään.

Vieno olikin kiltti mutta välillä malttamaton, niin kuin viisivuotiaat tapasivat olla. Selkeillä säännöillä he selvisivät. Kirsikka myös muistutti usein Amosta varaamaan tyttarelleen mukaan leluja tai kirjoja. Varmuuden vuoksi Kirsikalla oli yllätyslaatikko, josta hän saattoi toisinaan kaivaa jotain pientä Vienon iloksi. Nyt Vienolla oli repussa puuhakirja ja värikynät, joiden parissa lapsi viihtyisi toivottavasti ainakin yhden asiakkaan verran.

Tuovi porhalsi sisään tapansa mukaan varttia myöhemmin kuin varattu aika oli. Kirsikka oli tapaan jo niin tottunut, että huomioi sen aina Tuovin varausta tehdessään. Vaikka Tuovi olikin

kanta-asiakas, jonka kanssa Kirsikka oli vuosien varrella ystävyystynyt, ei puutteellinen ajankäytön hallinta saanut koitua jonkun toisen asiakkaan harmiksi. Jokaisen aika oli yhtä arvokasta. Toiselta ei saanut varastaa. Aika on rahaa, oli Kirsikan isoäidilläkin tapana sanoa, vaikka ei hänenkään veloituksensa ollut perustunut työn kestoon vaan siihen, mitä kunkin asiakkaan kutreille loihdittiin.

”Hei, mä olen pikkusen myöhässä. Ei kai haittaa?” Tuovi puuskutti kaulahuivia riisuessaan.

”Hyppää tuoliin vain, niin päästään asiaan”, Kirsikka sanoi iloisesti ja tarkoitti tokaisullaan niin hiustenleikkuuta kuin kuulumisten päivitystä.

”Jaahas, sitä on taas taidettu tarttua saksiin ihan itse...” Kirsikka sanoi mukamas moittivalla äänellä Tuovin kuontalon tilaa tarkastellessaan.

”Anteeksi, piti vähän napsaista kuivia pois keittiöfiskarseilla. Sulta se ei tietenkään jää huomaamatta, niin kuin ei mikään muukaan.”

Kirsikka siirsi katseensa Tuovin hiuksista tämän veikeän vihreisiin silmiin. Hän ei voinut välttää hymyä ja suorasukaista arviota ystävänsä elämäntilanteesta.

”Saanko arvata? Oletko sä rakastunut?” Kirsikka heitti.

Tuovi lehahti punaiseksi ja alkoi kikattaa kuin teinityttö. Tässä sitä taas oltiin, Cherry on Top -psykoanalyysissä. Kirsikka oli aikoinaan todistanut Tuovin edellistä onnea, joka oli saanut naisen vaihtamaan hiussävyä. Raskaudenkin Kirsikka oli aavistanut, kun Tuovi oli yllättäen alkanut kasvattaa poninhäntää. Se oli pettämätön merkki, sillä jostain kumman syystä naiset yleensä ajattelivat hormonimyrskyssään, että vauva-aikana pitää luopua oman ulkonäön huollosta ja vain sutaista tukka sykerölle. Tästä Kirsikka oli luonnollisesti täysin eri mieltä mutta myötäili asiak-

kaittensa toiveita ja talutti heidät sitten vaivihkaa ja hellästi kohti parempia hiuspäiviä.

Kun Tuovi lopulta erosi lapsensa isästä, Kirsikan kampaamon pesupaikalla oli lupa antaa kyynelten valua ja ottaa samalla vastaan perusteellisesti rentouttava hiuspohjan hieronta. Nyt pari vuotta sydänsuruista toivuttuaan Tuovi oli selvästi valmis uuteen rakkauteen. Sen Kirsikka näki ystävänsä silmistä – ja pian se näkyisi myös hiuksista.

”Se on aivan ihana. Reippaasti nuorempi. Tavattiin ihan baaritiskillä Helsingin yössä”, Tuovi sanoi.

”Vautsi! En tiennytkään, että ihan perinteisin menoin voi vielä pariutua. Luulin, että kaikki nykyisin vain swaippailee kumppaneita. Vai mikä se termi olikaan? No, kerro lisää tästä tyypistä.”

”Se on aivan tajuttoman hyvännäköinen. Seksikin on parasta ikinä...” Tuovi huokasi.

”Ei yksityiskohtia. Vieno on takahuoneessa”, Kirsikka kuiskasi.

”Mummi, saanko ottaa toisen keksin?” kuului seinän takaa. Tyttö oli ilmeisesti kuullut nimensä mainittavan.

”Ota vaan kulta. Tuovi-tätikin juuri kehui, miten hyvää keksiä meillä on”, Kirsikka sanoi ja naurahti typerälle puujalkavitsilleen. Sitten hän vakavoitui ja katsoi Tuovin peilikuvaa valmiina hiusanalyysiin.

”Uusi elämä vaatii uuden kampauksen. Nyt leikataan niska lyhyeksi, vai mitä?”

He siirtyivät pesupaikalle takahuoneeseen, ja Tuovi asettui mukavasti tuoliin nauttimaan Kirsikan taitavien käsien hemmottelevista liikkeistä. Sampoon jälkeen Kirsikka levitti hoitoaineen, jonka vaikuttaessa Tuovi alkoi puolestaan kysellä kuulumisista.

”Mites sulla, onko kaikki mallillaan?”

”Kiitos, ei tässä kummempia. Hommat pyöriivät entiseen tapaan”, Kirsikka vastasi.

”On varmaan ihanaa, kun saat olla oma pomosi ja päättää kaikesta”, Tuovi sanoi ja jatkoi samaan hengenvetoon: ”Meillä on töissä taas muutosneuvottelut. Saa nähdä miten käy tällä kierroksella. Jos saan potkut, se on ihan kamalaa, jos saan jäädä, on sekin kamalaa”, Tuovi tuskaili.

”Ei taida työelämä olla missään enää helppoa, jos on koskaan ollutkaan. Joko on liikaa töitä tai sitten ei tarpeeksi. On tässä oman elämän pomoudessa toki puolensa. Mutta en minäkään saa ihan kaikkea itse päättää. Paljon tulee ulkopuolelta saneltuna, niin kuin nyt vuokrankorotus”, Kirsikka totesi.

Juuri samana aamuna oli tullut postia vuokranantajalta eli taloyhtiöltä, jonka kivijalassa Cherry on Top sijaisi. Kirje oli korutonta kerrontaa reippaasta kuukausivuokran korotuksesta. Se ei tietenkään ollut iloinen yllätys mutta hyvin perusteltu. Taloyhtiö joutui nostamaan kaikkia vuokriaan kattaakseen omat, jatkuvasti nousevat kulunsa. Muutamat kampaamon naapuriliikkeet olivat vaihtuneet tiuhaan viime vuosina. Nytkin yksi tila talon toisella laidalla oli tyhjä ja odotti uutta vuokralaista.

Kirsikka tiesi, että hänenkin pitäisi nostaa hintojaan, mutta toivoi löytävänsä jonkin muun ratkaisun. Pieni hinnantarkistus kerran vuodessa oli paikallaan, mutta sekin saattoi olla jollekin asiakkaalle liikaa. Cherry on Top ei ollut trendien perässä juoksevien paikka vaan heidän, jotka halusivat yksilöllistä näkemystä ja oman tyyliensä kunnioittamista. Kirsikka oli kerännyt ammattitaitonsa perusopinnojen jälkeen karttuneella käytännön kokemuksella. Lisäksi hän päivitti osaamistaan hiusbränditalojen koulutuksissa. Se oli riittänyt luomaan ja tukemaan asiakassuhteita, joissa vallitsi molemminpuolinen kunnioitus.

”Ethän nosta hintoja?” Tuovi kysyi kuin olisi lukenut Kirsikan ajatukset.

”En mielelläni. Mutta jotenkin pitää kompensoida kulut.”

”Älä nosta. Mulla ei ole varaa käydä enää, jos saan potkut”, Tuovi sanoi puoliksi vitsailien.

Kirsikka ei viitsinyt muistuttaa, että hän oli antanut Tuoville alennusta jo vuosia. Siihen ei olisi pitänyt koskaan ryhtyä, sillä ystävältä pyydettyä summaa oli vaikeaa korottaa, ja olisihan Tuovilla ollut mahdollisuus maksaa listahintakin, joka ei ollut kaupungin korkeimpia.

”Sähän voit ottaa tähän jonkun vuokratuolilaisen”, Tuovi sanoi, kun ilmeisesti huolestui Kirsikan hiljaisuudesta.

”Onhan sekin mahdollista. Olen vain niin tottunut tähän omaan työrauhaan. Ja niin ovat asiakkaankin.”

Kirsikka ei välittänyt puhua aiheesta enempää. Hän huuhteli hoitoaineen Tuovin hiuksista ja paineli pyyhkeellä enemmän kosteuden pois ennen pesupaikalta siirtymistä.

”Mennäänpäs sitten tuonne salin puolelle tutkimaan, mitä hauskaa keksitään sun päähän, kun on kevättä rinnassa ja kivaa mielessä...” Kirsikka sanoi ja alkoi hyräillä *Love is in the air*-kappaletta.

Kun rakastunut Tuovi oli saanut onnea säteilevään olemukseensa sopivan frisyyrin, Kirsikka ja Vieno olivat kampaamossa hetken kahden kesken.

”Oletpa sä etevä värittäjä. Oletko piirtänyt tuon ihan itse?” Kirsikka ihaili ja sai kiitokseksi hymyn, jossa oli sievässä rivissä pikkuisia maitohampaita. Kirsikka jatkoi vielä kertomalla sukunsa saloja lapsenlapselleen: ”Me ollaankin taiteellista värittäjä sukua. Mulla on hyvä värisilmä ja niin oli mun isoäidilläkin. Se on periytynyt myös sulle.”

Vieno katsoi vielä uudelleen teostaan ja nyökkäsi sitten Kirsikalle merkiksi, että oli samaa mieltä mumminsa kanssa. Heillä oli värisilmää.

”Mä laitan nyt isille viestin ja kysyn, koska se tulee hakemaan sut”, Kirsikka sanoi, sillä hän näki, että tyttö alkoi olla jo väsy-

nyt. Olisi lämpimän kotiruoan, vaikka sitten kaupan valmiste-
neksen, ja iltatoimien aika Amoksen luona. Kirsikan oma työ-
päivä jatkuisi vielä iltakahdeksaan.

LUKU 2

KIRSIKAN PUNAA

Kirsikka asetti torilta ostamansa punaisen jalohortensian peili-paikan tasolle. Se oli juuri oikean sävyinen, aivan kuten odotusnurkkauksen vanha parturintuoli vuosikymmenten takaa. Tuoli oli Kirsikalle merkityksellinen, suorastaan aarre. Sen sijaan tuoli ei ollut käytännöllinen, vaikka sen mekanismit kallistusominaisuuksia myöten vielä toimivatkin. Tuolin istuinosan vaahtomuovi painautui alas kehon painosta ja otti muotonsa takaisin, kun peppu nousi penkistä. Siitä kuului hassu pihinä. Ääni huvitti pikkuista Vienoa, aivan kuten se oli huvittanut Kirsikkaa itseäänkin lapsena.

Kirsikka oli perinyt tuolin isoäidiltään, joka oli ollut parturikampaajana varsin arvostettu. Tunnesyistä Kirsikka oli halunnut säilyttää tuolin, vaikkei siitä työkäyttöön enää ollutkaan. Nykyisin kampaamotuolissa piti viihtyä myös fyysisesti, rentoutua vartalon joka solulla. Lisäksi oli tärkeää huomioida kampaajan työskentelyasennot, joihin laadukkailla kalusteilla saattoi vaikuttaa. Cherry on Topissa tuo vanha tuoli antoi jopa hiukan hämäävän viestin, koska liikkeessä ei ollut perinteisiä parturipalveluita lainkaan. Mutta parturituoli oli tyylikäs ja loi pikantin mausteen

sisustukseen, kuten asia ilmaistaisiin lifestyle-lehdessä. Asiakas sai istahtaa tuoliin ja nauttia kupin cappuccinoa omaa vuoroaan odottaessa. Kirsikka oli pari vuotta aiemmin ostanut käytetyn kahvikoneen, ja ajatellut siten nostavansa palvelutasoaan. Hintojaan hän ei ollut taaskaan nostanut.

Punainen tuoli oli kuin Kirsikka itsekin. Rohkeasti omanlaisensa, vahvasti jalat maassa, mutta pirskahteleva ja vähän yllätyksellinenkin. Nuorempana Kirsikka näytti kuin 1950-luvun romanttisesta komediasta karanneelta Hollywood-tähdeltä. Hän käytti voimakasta huulipunaa ja mekkoja, joissa oli selkeät linjat ja herkullisia kuoseja. Iän myötä kengänkorot olivat madaltuneet ja arkipukeutuminen muuttunut astetta käytännöllisemmäksi. Mutta edelleen Kirsikka punasi huulensa ja rajasi silmänsä joka aamu. Omien hiusten väri oli tietysti hänen käyntikorttinsa, vaikkei väri aivan oma ollutkaan. Kirsikka sai yhä viisikymppisenä kadulla päät kääntymään, ja häntä katsottiin ihailien ehkä jopa useammin kuin nuorena. Keski-ikä toi olemukseen rauhaa ja itsevarmuutta. Se oli viehättävää ja monen mielestä seksikäs-täkin.

Isoäidin tuolista Kirsikka ei ikinä luopuisi. Joidenkin asioiden piti säilyä ennallaan, vaikka kahvit juotaisiinkin italiaksi ja jalatkin vaihtuisivat päkiäystävällisiksi. Olihan tuoli juuri oikean punainen, Cherry on Top -kampaamon kruununjalokivi. Kuin kirsikka kakun päällä.

LUKU 3

VIOLETTI VUOKRALAINEN

Kevään valo tulvi Kirsikan kotiin sälekaihtimien lomasta ja yhdessä äänekkäiden lintujen kanssa herätti hänet normaalia aikaisemmin. Toisinaan hän yritti puijata itsensä nukkumaan pitempään nostonamalla tyynyn päänsä päälle vaimentamaan valoa ja sirkutusta. Mutta harvoin se auttoi. Moni asiakas valitti kevätväsymystä, mutta Kirsikalle itselleen kävi päinvastoin. Hän yksinkertaisesti tarvitsi keväisin vähemmän unta kuin talviaikaan. Kiireettöminä aamuina mieleen putkahteli myös keskeneräisiä tai muuten tärkeitä asioita. Yksi sellainen oli vuokrankorotus. Yleensä Kirsikka otti mukisematta asiat vastaan sellaisina kuin ne annettiin, ja niin hän teki nytkin. Mutta jotenkin kukkaronnyörejä oli kiristettävä. Hän ei ollut valmis tinkimään elintasostaan, sillä hänen rahankäyttönsä ei nytkään ollut mitenkään ylimitoitettua tai tuhlailevaa.

Kirsikka jäi pohtimaan Tuovin ehdotusta vuokratuolilaisesta. Hän ei puhunut asiasta kellekään mutta muhitteli mahdollisuutta päässään monta päivää. Selvää oli, ettei hän ainakaan ottaisi palkkatyöntekijää. Sellaiseen järjestelyyn kykeni tai edes halusi ryhtyä enää vain harva yrittäjä kampaamoalalla. Yksi vaihtoehto olisi

sopimusyrittäjä, mutta vuokratuolilainen oli toki tätä keveämpi vaihtoehto Kirsikan näkökulmasta. Mutta oliko Cherry on Top kampaamo, johon mahtuisi toinenkin tekijä Kirsikan rinnalle?

Kirsikka itse oli aloittanut työuransa suurehkoissa ketju-liikkeessä heti parturi-kampaajaksi valmistumisensa jälkeen. Helluksi kutsutun Helenan kampaamoissa hän oli oppinut käytännön työtä ja asiakaspalvelua. Eihän työtä lopulta oppinutkaan kuin tekemällä ja itseään taitavampia seuraamalla. Kaikesta siitä Kirsikka olikin Hellulle kiitollinen, vaikka heidän välinsä olivat katkenneet Kirsikan irtisanouduttua. Omaa tietään etsivälle kollegalle oli tapana toivottaa onnea, mutta se ei ollut Hellun tyyli. Hän otti työntekijöiden lähdön aina henkilökohtaisena loukkauksena. Hellun liikeidea oli ollut pitää kaikki langat omissa hyppysissään ja antaa työntekijöille vain rajallisesti liikkumavaraa siten, että kaikki asiakkaat olivat Helenan Salongin asiakkaita, eivät työntekijöiden omia. Työntekijä saatettiin myös määrätä mihin tahansa ketjun toimipisteeseen tilanteen ja Hellun vaatiessa. Mutta eihän kampaajalla käyty vain hiustenleikkauksessa, värjäyksessä ja kiharoita laitattamassa. Ihmiset olivat turvallisuushakuisia ja kiintyivät kampaajiinsa, hakivat hengenheimolaisia ja omaa laumaansa. Monet Hellulla käyneet olivat halunneet ajan juuri Kirsikalle. Siihen vaikuttivat muutkin seikat kuin vain Kirsikan ammattitaito hiusten asiantuntijana. Kampaaja oli ystävä, terapeutti, puuttuva omainen, stylisti, terveydenhoitaja... milloin mikäkin.

Työsuhteen aikaan Kirsikan Amos-poika oli ollut vielä koululainen, jonka iltapäiviin Kirsikka yritti järjestää puuhaa. Helenan Salonkiin työntekijöiden lapset eivät voineet tulla samaan tapaan viettämään aikaa kuin pienellä Vienolla oli nyt tapana. Koska useimmat asiakkaat halusivat ajan alkuiltaan, yksihuoltajan arki oli haastavaa. Se oli yksi syy, joka sai Kirsikan aikoinaan jättä-

mään palkkatyönsä ja ryhtymään yrittäjäksi.

Kun Kirsikka oli sulkenut Helenan Salongin oven viimeisen kerran, se oli tiennyt Hellulle myös ansionmenetystä. Nimittäin kymmenkunta asiakasta lähti Kirsikan matkaan ja auttoi uuden yrittäjän taipaleensa alkuun. Tästä kaikesta oli jo vuosia, mutta Hellulla oli edelleen tapana kohdella Kirsikkaa kuin ilmaa, jos he sattuiivat törmäämään jossain alan tilaisuudessa.

Kirsikka nautti siitä, että saattoi nykyisin rytmittää työpäivänsä sellaiseksi kuin halusi. Tosin se teki hänen päiväistään pitkiä ja työviikoista usein kuusipäiväisiä. Mutta Kirsikka ei kokenut enää juuri tarvitsevansa vapaa-aikaa, kun Amoskin oli aikuinen. Monet hänen ystävästään kävivät asiakkaina, ja toisaalta hän ei työpäivensä jälkeen kaivannut illanistujaisia tai elokuvaseuraa. Cherry on Top -kampaamon jälkeen toiseksi paras paikka maailmassa oli kotisohva, ja siellä saksien sijaan käteen istui kaukosäädin. Kotona sai nauttia myös hiljaisuudesta. Ei tarvinnut olla reipas ja tarjota ratkaisuja asiakkaiden ihmissuhdeongelmiin tai työhuoliin. Poliittisestikin sai olla omaa mieltään, eikä tarvinnut korrektisti myötäillä muiden näkemyksiä. Kampaajan työ oli palveluammatti isoilla kirjaimilla. Kirsikan asiakkaat olivat tottuneet saamaan kauliensa hiusten lisäksi kaupan päälle myös hyvän mielen.

Aamun unettomien tuntien vatvomisen jälkeen Kirsikka tutki yritystilinsä tietoja ja rauhoitteli itseään. Liiketilän vuokran korotus ei ollut välittömästi kairannut lovea lompakkoon ja saattanut Kirsikan yritystä kassakriisiin. Hän voisi vielä miettiä ja puntaroida mahdollisuuksiaan lisätyövoiman rekrytointiin ihan rauhassa. Siinä hetkessä puntarointi ei tosin voinut jatkua, sillä Kirsikka oli sopinut tapaamisen Tiituksen kanssa ennen aamun ensimmäistä asiakasta.

”Tilulilulei, täällä sun Tiitukses, hei!” kuului tuttu lirkutus ovenraosta.

Tiituksen näkeminen oli Kirsikasta aina yhtä riemastuttavaa. Kretliiniin haalariin pukeutunut tuote-edustaja oli kuin säästöbudjetilla kyhätystä sketsiohjelman puvustamosta pujahtanut. Höpsö huudahdus ja eriskummallinen asu olivat olleet aina Tiituksen tavaramerkkejä. Piti tyylistä tai ei, olivat herran edustamat hiustenhoitotuotteet priimaa. Se jokaisen oli pakko myöntää. Kirsikka oli myös tuntenut Tiituksen niin pitkään, että tiesi miehen syvällisemmän puolen. Se tuli esiin höpöttelevän roolin takaa silloin, kun Tiitus ei puhunut työhön liittyvistä asioista, hehkuttanut edustamiaan tuotteita tai taivastellut alan juoruja. Vakavamman Tiituksen saivat kohdata vain harvat ja valitut ystävät.

”Mullapa onkin nyt jotain aivan ihanaa näytettävää sulle”, Tiitus sanoi, heitti huopahattunsa kirsikanpunaiselle tuolille ja avasi tuotesalkkunsa odotusnurkkauksen pöydän päällä.

”Tehdäänkö vähän juhannustaikoja seitsemän kukkasen voimin? Vai olikos se yhdeksän kukkaa? Tästä kun kutreilleen töräyttää, ei tarvitse lähteä nakkena kirmaamaan Harjutorin saunan ympäri, tai mitä näitä nyt olikaan”, Tiitus sanoi ja nosti salkkutaan kukkakuvioiden koristellun lahjapakkauksen, jossa silkkipaperin päällä lepäsi sesonkituotteita. Tiituksen sutkautuksista olisi joku voinut loukkaantuakin, mutta Kirsikka vain naurahti: ”Eihän se juhannus ihan vielä ole.”

”Ei ihan, mutta melkein. Katsopas tätäkin kauniin pulleaa putelia. Asiakkaasi suorastaan janoavat saada tämän sulostuttamaan suveaan. Suomen kesäänhän ei voi luottaa, mutta Tiituksen tuotteisiin voi. Tästä ihanasta tuoksusta humaltuu. Mutta nautitaan vain ulkoisesti...” Tiitus sanoi ja taputti pyöreää sampoopulloa.

”Voin ottaa muutaman lahjapakkauksen myyntiin, mutta muuten pidän tilauksen vakiona”, Kirsikka sanoi jämäkästi. Sittem hänestä löytyi hiukan lisää jämäkkyyttä.

”Mites tuo sinun välivarastosi, kauanko aiot pitää sitä täällä?”

Kirsikka viittasi muutaman neliön varastohuoneeseen, jonka oli antanut väliaikaisesti Tiituksen käyttöön, kun tämä oli tarvinnut keskustasta paikan, josta sai noutaa tuotteita esittelyihinsä. Tiituksen työnantajan toimipiste oli kaupungin laidalla, teollisuusalueella, eikä sen sijainti palvellut keskustassa asuvaa edustajaa kovin hyvin. Tilavuokraa Kirsikka ei ollut perinyt, mutta hän oli saanut Tiitukselta joskus alennusta omasta tilauksestaan. Nyt kun Kirsikka nosti asian esiin, mies meni hämilleen.

”Niin... Mitähän kaikkea mulla siellä onkaan. Voidaanko tehdä pikkuinen inventaario?”

”Ihan pikkuinen. Vartin päästä tulee asiakas”, Kirsikka jatkoi tomerana.

Tiitus silmäili varastohyllyjä ja tarkasti tuotteiden päiväyksiä itselleen poikkeuksellisen vakavalla naamalla.

”Jassoo, sano Vidal Sassoon. Kas, nythän on niin, että nämä ovat poistumassa tai jo poistuneet valikoimasta. Pitää varmaan miettiä niille joku tyylikäs exit.”

”Jep. Nimittäin mulla olisi tälle huoneelle muutakin käyttöä. Mutta jos aiot pitää täällä vielä varastoa, joudun perimään siitä vuokraa”, Kirsikka sanoi, vaikkei hän oikeasti tiennyt, mihin olisi tarvinnut niin suurta varastotilaa.

”Rakas Kirsikkaiseni, kyllä mä näille puteleille jotain käyttöä keksin. Anna mulle pari viikkoa aikaa, jookos?”

He sopivat lyhyestä jatkoajasta. Sitten Kirsikka halusi tietää, mitä Tiitukselle itselleen kuului.

”Onko sulla lomasuunnitelmia? Teetkö juhannustaikoja jossain päin Suomea vai lähdetkö matkoille?” Kirsikka kysyi, sillä tiesi Tiituksen rakastavan matkustamista.

”Isäukko on huonossa kunnossa. Mennään päivä kerrallaan”, Tiitus sanoi yllättäen vakavana. ”Niin en mä en nyt uskalla mihinkään lähteä.”

”Olen pahoillani. Asuuko hän vielä kotona?” Kirsikka kysyi varovasti.

”Ei. Rahulia äijällä on sen verran, että sai paikan tämän kaupunginosan hienoimmasta hoivakodista. Vaikka ei kai nykyään rahallakaan hoivaa saa...”

Kirsikka huomasi Tiituksessa herkkyyttä, joka pysyi yleensä piilossa rempseän roolin ja hulvattoman huumorin takana. Hetki jäi lyhyeksi. Ikään kuin Tiitus olisi itsekkin huomannut maskinsa pudonneen. Hän tokaisi reippaasti: ”Mutta nyt iloisempiin asioihin eli tuotetilauksiin.” Se kuulosti jälleen tavanomaisemmalta Tiitukselta, jos hänessä nyt mitään tavanomaista olikaan.

Kun Kirsikka oli kuitannut tilauksensa, kuului ovelta: ”Tiluilulei ja heipä hei!”